

ními normami vládního nařízení ze dne 19. ledna 1925, č. 16 Sb. z. a n. o úpravě pensijního pojištění zaměstnanců na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Podle § 55 citovaného vládního nařízení platí se za každý měsíc služného (příspěvkový měsíc) pevné prémie podle číselně stanoveného tarifu třídního, které podle § 34 jsou splatny předem prvního dne každého kalendářního měsíce a není povinnost platiti prémie závislá na předchozím vydání příslušných výměrů (§ 35, odst. 6.). Podle 6. odst. § 75 téhož nařízení má zemská úřadovna přijeti každé přihlášky osob pojištěním povinných jak zaměstnavateli, tak i zaměstnanci ve 14 dnech potvrditi, leč že by v této lhůtě byl vydán výměr, jímž se ohláška vyřizuje. Z ustanovení těchto vyplývá, že není třeba formálního předpisu prémie, poněvadž má každý zaměstnavatel ex lege povinnost prémie pojistné, jichž výši si může vypočísti, předem zaplatiti, aniž by vyčkával vydání formálního platebního výměru.

Také tato úvaha nutí k závěru, že pro rozvrh úhrady nemůže býti směrodatnou pouze skutečnost, že ústav vydal v určitém správním roce (v daném případě v roce 1926) formální předpis pojistných prémie beze všeho ohledu na správní obdoby, za které se prémie mají platiti.

Konečně nelze mlčením ani přejíti skutečnost, že by při opačném nazírání žalovaného úřadu výše příspěvků zaměstnavatelových závisela na labilní skutečnosti časové, kdy ústav překročí k předpisu prémie, čímž by právní pozice zaměstnavatelů byla určována různě podle náhodného momentu časového, který volil ústav pro předpis prémie.

Ze všech těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výrok žalovaného úřadu spočívá na mylném výkladu vládního nařízení č. 245/1926 Sb. z. a n., pročez musilo býti naříkané rozhodnutí zrušeno jako nezákonné.

(Nález ze dne 20. března 1930, č. 1512/30.)

Studující práv, zaměstnaný v advokátní kanceláři, podléhá pensijnímu pojištění.

Základní podmínkou pojistné povinnosti podle zákona pensijního jest existence služebního poměru. Z ustanovení § 1 zákona ze dne 15. července 1922, č. 244 Sb. z. a n. plyne, že služební poměr je tu tehdy, zaváže-li se osoba nějaká po nějakou dobu k výkonům služebním pro jiného. Je-li v daném případě nesporno, že V. E. v advokátní kanceláři stěžovatelů konal jako praktikant práce za plat, sluší jej pokládati za zaměstnance advokátní kanceláře. Poněvadž pak pensijnímu pojištění podle § 1, odst. 2. lit. b) zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., resp. vládní nař. č. 16/1925 Sb. z. a n. podrobeni jsou všichni zaměstnanci kanceláře advokátní bez rozdílu (s jedinou výjimkou kandidátův advokacie stanovenou v § 2, odst. 1, č. 4. citovaných předpisů — o kterou zde zřejmě jde*), nelze o tom pochybovati, že i právník, který v době, kdy ještě studoval na právnické fakultě, byl zaměstnán v advokátní kanceláři, podléhá povinnému pensijnímu pojištění jako zaměstnanec advokátní kanceláře. Po této stránce je tedy nerozhodno, zda životním účelem zaměstnanečným bylo státi se v budoucnosti samostatným advokátem a nikoli zaměstnancem ex professo.

(Nález ze dne 24. února 1930, č. 16.164/28.)

*) Výjimka tato byla zákonem ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n. zrušena, takže od 1. ledna 1929 také kandidáti advokacie podléhají pensijnímu pojištění.